

მშენებელი

№ 7

მ

შ

ე

ნ

ბ

გ

დ

1917

შინააგნი: სიცილი და ტირილი, — ეშმაკი. შექანჯალბულის წერილები, — შექანჯალბულის. კრეკამბები — შორიელი. პატარა ფულტრაი — თარაში. წერილი რედაქციის — კერესელიძე. ნაწყვეტები — ირ. ცოფაძე. ფოსტა. ერთი დღიურიდან — მარღარი (ხუნავი). საუბალი —

ხინლა. პორფირი ასუყ ძე — ბოდბიპენთა. მესტვირული — ი. გოლგოთელი
პარიკატურები: პოლინ ლთა საკითხი რუსეთში; აღსარება. დაწინაურებული წუბა.

პოლენათის საკითხი რუსეთში

სიცილი და ტირილი

(ფსიხოლოგიური გამოკვლევა)

ჩვენ არა ერთხელ გვისაუბრია პატივცემულ მკითხველთან იმ სასიამოვნო საგანზე, რომელსაც სიცილი ეწოდება და იმ არა სასიამოვნოზე რომელსაც ეწოდება ტირილი.

მაგრამ მაშინაც მოგახსენეთ და ახლაც მოგახსენებთ, რომ ამ საკითხის საბოლოო გაპარკვევა შორეული მომავლის საქმეა. დღეს-დღეობით საკითხი ესე მთელის თავისი ბუმერაზული ახოვნებით სდგას კაცობრიობის წინაშე, ვითარცა სფინქსი ეგვიპტისა.

უკანასკნელ ჩვენს გამოკვლევაში აღნიშნულ საკითხის შესახებ, ჩვენ მოვიყვანეთ ღრმა ფილოსოფოსიური დაკვირვებანი უდიდესი ქართველი მოაზრის სოლომონ ზურგიელიძისა, ხოლო დღეს მსურს თქვენი ყურადღება შევაჩერო არა ნაკლებ ნიჭიერის და თანაც ახალგაზრდა ფილოსოფოსის ივ. გომართლის გამოკვლევებზე.

ამ მხრივ განსაკუთრებით საყურადღებოა ბნი გომართლის სტატია: — „ხახალწლო“ ჟურნ. „თეატრისა და ცხოვრების“ პირველ ნომერში მოთავსებული. აქ მდებია ერთი, მაგრამ განუსაზღვრელი გონება მახვილობით და გულწრფელობით არის ქება შესხმული უმშვენიერესი სულიერი განცდა ჩვენი, — სიცილი

„შორს ტირილი და ცრემლები მივვებოთ ახალ წელს მხიარულნი, სიცილით ცეკვით, სიმღერით, დაფითა და ნაღართი.“

ამბობს ჩვენი ახალგაზრდა მეცნიერი და თითონვე სვამს სულმოკლეთა და ლაჩართამიერ მოსალოდნელ შეკითხვას:

„— მერმე რა გაქვს სამხიარულო და საციინარიო? იკითხავეთ თქვენ.“

სწორეთ ამიტომ უნდა ვიცინოთ და ვიმხიარულოთ, რომ საციინარი და სამხიარულო არაფერი გვაქვს. თქვენა გგონიათ, მწუხარების ღროს ადამიანს ტირილი ჰმართებს?

ეკითხება მეცნიერი სულმდაბალთა ბრბოს და

როგორც მოსალოდნელი იყო, თვითვე აძლევს განმანადგურებელ პასუხს:

— „მე კი გმონია, რომ მწუხარების ღროს ადამიანს მხოლოდ სიცილი ჰმართებს სიცილი მეტი არაცერა!

ცრემლი ტირილის შვილია*), უმწეობის, უძლეურობის მუდმივი თანაგზავრი. სიცილი კი სიბრძნის შვილია, — ძლიერების, ფოლადი გულის მხლებელი.“

ვინ იქნება უგზური, რომ მეცნიერის გულწრფელობაში იქვი შეიტანოს? აქ გამოთქმული აზრები იმზომ კატეგორიულია, რომ ამ ღირსებათა მიხედვით ჩვენ ნება გვეძლევა ახალგაზრდა მეკვლევარი ბნი ივ. გომართელი, უწარჩინებულესი მაძიებელის სოლომონ ზურგიელიძის დონეზე ავამალოთ. ეს იშვიათი მოვლენაა ქართულ ცხოვრებაში და ბნი ივ გომართლის სასარგებლოთ ბევრს ღაღადებს.

რომ ყოველი ექვი ვაქვს შესახებ იმისა, თუ რაგვარი სიცილი აქვს მხედველობაში ჩვენს სახელოვან მეცნიერს, იგი დასძენს:

— მე იმ სიცილს არ მოგახსენებთ, რომელსაც თითის აწევა, ან ილიაში ლიტინი გამოიწვევს ხოლმე.

სიცილი, ცეკვა სიმღერა უდიდესი განსაცდელის წინაშე, უდიდესი უბედურების მოლოდინში. სიცილი, ცეკვა, სიმღერა თვით სიკვდილის წინ.“

აი ის დებულებანი, რომელიც აუწყა ქართველ საზოგადოებას საყვარელმა მეცნიერმა ახალი წლის პირველ დღესვე. როდესაც მე ეს წერილი წავიკითხე მყისვე დაიბადა ჩემ თვალ წინ წარმტაცი სურათი:

ქართველი გლეხის ღარიბი ოჯახი. ბნელისა და ვიწრო ოთახიდან კედელთან ტახტზე სდგას ორი პატარა კუბო. იქვე კუბოების მახლობლათ მოსჩანს სარეცელზე მწოლიარე ავამტყოფი ვაჟი ოთახის კარე-

*) ეს აზრი საესებით ჩვენს ახალგაზრდა მეკვლევარს არ ეკუთვნის, ვინაიდან აზრი იგი მასზე გაცილებით ადრე და გაცილებით უფრო გარკვევით გიმოსტკვა ნეტარხსენებულმა სოლომონმა.

„ცრემლი ჰქვია მლაზე წყალსა, თვალებიდან მოჩუჩუხეს იგი ტირილის შვილია... (სიცილმაც იცის თუმცაღა.)“

ბთან ზის ივ. გომართელი დაირით ხელში და უკრავს „ნაურის ლეკურს“. მხიარული დედ-მამა, წითელი ხელსახოცებით ხელში, მომჯადოებელ ლეკურს უვლიან.

— ვაშა, ვაშა! აღლევებულის ხმით იძახის აღტაცებული მეცნიერი, რომელმაც სხვის ოჯახში დამარცხა სიკვდილი და თფილი კუბოების წინ სიცილისა, ცეკვისა და სიმღერის საკურთხეველი ააგო.

ჩემს მესხიერებაში აღსდგა აგრეთვე დიდებულებივე სიტყვები ჩვენი ცნობილი კომპოზიტორის კ. ფოცხვერაშვილისა, რომელმაც დამტკიცა, თუ როგორ სძლია სიკვდილი ქართველმა კაცმა თავისი მუსიკალური შემოქმედებით და სურათის დასაგვირგვინებლათ ყოველივე ამას ზედ დაერთო ღვთაებრივი სახე სიცილის მოციქულის სოლომონ ზურგიელიძისა.

ახალგაზრდა მეცნიერის ჩვეულებრივი სახე უკვდავების სხივით შეიმოსა:

— აი კაცი, რომელმაც სძლია სიკვდილი და ცრემლთა ნანგრევებზე ააგო მკვიდრი სასახლე სიცილისა, ცეკვისა და სიმღერისა მეთქი ვოცნებობდი მე.

მაგრამ....

ნურამც ყოფილა ქართულ ენაში ეგ ექვებისა და უნდობლობის მშობელი სიტყვა „მაგრამ“! მას ერთად ერთს შეუძლია არაზად აქციოს მთელი დიდებული ოქროს სასახლე წარბაქი იმედებისა, მას ერთად ერთს შეუძლია დაანგრიოს მტკიცე კედელი მეცნიერთაგან აგებულის ხელთუქმნელი ტაძრისა.

„თეატრისა და ცხოვრების“ მე-ნო მერში ჩვენმა ახალგაზრდა მეცნიერმა ბ-ნმა ივ. გომართელმა კვლავ მოათავსა ჩვეულებრივ საყურადღებო წერილი „ჩემი მოგონება“. ამ წერილში ბ-ნი გომართელი იგონებს ახლად განსვენებულ მასწავლებელს ალ. ჭიჭინაძეს და სხვათა შორის სწერს:

„სიყვარულის ლამზარი, რომელიც აღექსიმ დანათო მოწაფეთა გულში, აღარ ჩამქრალა და არც ჩაქრება, სანამ მისი მოწაფენი საფლავში არ ჩავლენ.

არა, მაშინაც აღარ ჩაქრება, შეილებს გადასცემენ, რომ მათაც იცოდნენ როგორი აღამიანი იყო აღექსი ჭიჭინაძე

მე კი, ჩემო საყვარელო, ჩემო ტკბილო მასწავლებელო, გეფიცება, ვსტირი, როცა ამას ვსწერ, შენს შესახებ.“

აი სამწუხარო დასკვნა იმ დიდებული, ზეკაცური გამოკვლევისა, რომელიც მოანიჭა ქართველ ერს ივ. გომართელმა „თეატრისა და ცხოვრების“ საახლოწლო ნომერში.

სტირის ის, ვინც ამბობდა: „სიცილი. ცეკვა, სიმღერა თვით სიკვდილის წინ“—აი სტირის ის არა თუ სიკვდილის შემდეგ, არამედ სტირის „წიჯის დროს.“ სტირის ქართველი მეცნიერი, რომელმაც სძლია მწუხარება სხვის ოჯახში, და არა თუ სტირის, კიდევაც გეფიცება, რომ ის ჭეშმარიტათ სტირის.

და აი, სწორეთ ეს ფიცი შეგვიძლია გამოვიყენოთ იმ „ხანად“ რომელსაც წყალწაღებული ეკიდება და დავასკვნათ, რომ სწორეთ ეგ ფიცი ამ შემთხვევაში მაჩვენებელია გვირგვინის უაღაწრფელობისა, ხოლო ეს გარემოება კი საშვალებას მოგვცემს სასახელო მამულიშვილი კვლავ ავიყვანოთ ძველებურ სიმალეზე, სადაც ის სიცილითა და ცეკვა-სიმღერით მუსრავდა ცრემლსა და მწუხარებას.

ეშმაკი.

შეანჯალავებულს წერილები.

(შემდეგი*)

ჭეი ჰოი ჰაი ჰუი,
 ამ დროგბას თფუი, ფუი!..
 ჰერი, ჰერი, ვახე, ვახე,
 ავათა ვარ, მოდი მნახე...
 ლოგინში ვარ, ვედარ ვილტვი,
 ანთებისგან დადნა ფილტვი...
 სიცხე მხარაკავს—მწყურს სასმელი...
 მიხარია დელი, დელი:
 არ მქირდება აწ საქმელი,
 გადამირჩა ფესხაცმელი,
 ლოგინს ქვეშ მაქვს ჩაუცმელი...

—
 აღი ძმაო, ზეზე აღი,
 წყალი მასვი, ქაში ჩაღი...

*) იხილე ეშმ. მათრახი № 4

ხუთ მანეთად ფუთი მკადი?!..
მე ვარ ფაშა, მე ვარ ყალი..

—
ლალე, ლალე, თარითულა ლალე,
ქაში ჩამსვეს, მწყუროდა,
და ქა ამოვცალე...

—
რა ვქნა არვინ მომიფრთხილდა,
სიცხე ორმოცს გადასცილდა
და თუ კიდევ მომემატა,
ცივი ტილო მომე მატა!!!..

—
ფუ! დეიქცეს ეს ბათუმი...
უნოა, ყრუ და მუნჯი...
გასწი ბიჭო იქით ხელი...
რათ დამადგი ეს უღელი?!
ვინ დანიშნა ეს ჯუღელი,
„ზევიდან“ რომ ჩამოფრინდა...
(ვინცხა ცხვირზე წამაფრინდა)...
ეს არავის გაუგია...
ნინას ნოხი გაუგია...

—
შენ ვინახარ, სადაური?!..
აწ თუმნად ღირს ინდაური?!...
აგაგლიჯო გინდა ყური?...
მომენატრა თეთრი პური...

—
ჰე, ჰე, ჰე, ჰე, კის-კის-კისი —
ვინ წამისვა წვერზე ფისი...
წახთა ნემოს ბენეფისი...
პლანერს, ჟდანოვს საათები...
ნემომ ლოკოს სულ თითები...
ამფერია ქართველები.
გამისწორე ქალო ლები.
უქმროთ დარჩენ სულ ქალები...
აგლაჯუნდა თავში ტინი...
რა ღროს მოკლეს რასპუტინი???

—
ბათუმში ვარ, მივიღე თფილისს,
იქ მე მინდა ყიდვა კბილის;
რა ვქნა, ვინ ამიღებს ბილეთს,

რა ამრავლებს ამ ხალხს მიღეთს...
არ მესროლოთ, გასწით თოფი...
მე ავთ ვარ... ავადმყოფი.—
ჰე; მოჰკალით ის ოფოფი,
გაუკეთეთ შუბლზე კოპი.
(კიდევ დაწვერ)

შამოძანჯალბაზული.

ქრელი ამბები

ერთი სერიოზული...

გუშინ წინ ჩვენმა მეგობრემ (ელის. ქ. № 712)
ასეთი საპატიო წერილი მიიღო ერთი სერიოზული
ქართული ჟურნალისაგან.

„ღრმათ პატივცემულო ბატონო!
გავკადნიერდი და თქვენდა დაუკითხავთ
გავბედე შეახლებინა თქვენთვის ჟურნალ
„ცხოვრების“ ნუმერი.

ღრმათ დარწმუნებული გახლავართ,
თქვენისანა ქართველი ადამიანი პირადის
ხელის მოწერით დახმარებას გაუწევთ და-
რიბ რედაქციას, რომ ეს ერთი სერიოზუ-
ლი ქართული ჟურნალი ნივთიერათ ფეხზე
დადგეს.

ამ ჟურნალში მონაწილეობს ბევრი
ნიქიერი და მომზადებული ქართველი
მწერალი.

ჟურნალის ფასი წლით გახლავთ 6
მან. დასასრულ, მიიღეთ ჩემი უმდაბლესი
სალამი და ღრმა პატივისცემა.

დავრჩები თქვენი წარმატების და
დღევანდელი გულწრფელი მსურველი.

რომანოვ ვანცხაზა“.

სამწუხაროთ ჩვენი მეგობრე ჩამომავლობით
ქურთია, ქართული ლიტერატურა ნაკლებ იცის,
მაგრამ ესეც არ იყოს ჩვენ არ უნდა დავაძალოთ
ჩვენი ჟურნალ-გაზეთობა ქურთ-მუსულმანებს, ვინა-
იდან ასეთ პოლიტიკას შეიძლება მოჰყვეს ეროვნულ
საკითხის გამწვავება. სულ სხვა საქმეა ქართველო-
ბა. აქ მორიდება საქირო არ არის მეტადრე სერი-
ოზული ორგანოსაგან.

„იმედის“ აღორძინება.

„ნიჭიერ ქართველ ახალგაზრდათა დამხმარე“ საზოხადოება „იმედმა“ სასაღილო გახსნა, ძველი სემენარის შენობაში. მაგრამ ვინ არ იცის, რომ ქართველ ნიჭიერ ახალგაზრდობას „კატლეტი და ბორში“ ვერ დააკმაყოფილებს სულიერათ. ღვინო კი „იმედის“ სასაღილოში აკმაღლებული იყო. ყველაფერში ასეა, ჩვენს ეროვნულს სასაღილოსაც არ გვანებებენ. ბევრმაც კი იცის, რომ ქართველი ახალგაზრდობის ასაღორძინებლათ ღვინო აუცილებელ საჭიროებას წარმოადგენს, რომ ქართველ მამულიშვილს საქართველო სწორეთ მესამე ბოთლის შემდეგ მოაგონდება ხოლმე.

მრავალი ცდა დარჩა საჭირო, რომ საზოგადოების თავმჯდომარისათვის მიეცათ ნება ღვინით ვაჭრობისა. ეს დიდი ნაბიჯია პროგრესის გზაზე გადადგმული. მართალია თითოეულ ნიჭიერ ახალგაზრდას მხოლოდ ნახევარი ბოთლი შეუძლია მოთხოვოს, უკეთ ვსთქვათ გზა განვითარებისა შემორკლია, მაგრამ ამ გარემოებას შეიძლება შემოაუაროთ. აი როგორ:

ბ-ნი ზურაბი ავით გახდა. ექიმი მოიწვიეს. ექიმმა გასინჯა ზურაბი, გამოუწერა წამლები და დაუნუნა ღიეტა.

— ღვინოზე უარი უნდა სთქვა, ვიდრე მორჩებოდე; უთხრა მან ზურაბს.

— რასა ბრძანებ, ბატონო ექიმო, — აღელვებით მიუგო ავთამყოფმა — უღვიწოთ ხვალვე მოგვედები. როგორმე...

— კარგი, კარგი, შეგიძლია მხოლოდ ერთი ჭიქა დალიო, ზედმეტი იცოდე საწამლაფი იქნება.

ზურაბი დაეთანხმა. დილით მან ჩამოიარა მთელი ბაზარი ქუთაისისა და ერთ დუქანში იპოვა ის, რასაც ეძებდა: ჭიქა, რომელშიაც ზოთღნახევ რი ღვინო ჩადიოდა. იყიდა და წაიღო სახლში. ის ავსებდა ჭიქას პირამდე და იზოგებდა მთელი დღის განმავლობაში. მეორე დღეს ექიმი განცვიფრებული დარჩა საარაკო სანახაობით.

ქართველებს საზოგადოათ (ნიჭიერებს ხომ მით უმეტეს) კარგ საქმეში მიმბაძველობას გვიქებენ.

მოკრილი.

განსარკ ფელეტონი

ლომი მოციქულათ.

(იგავი ძღვნათ ვისაც ერგება.)

ლომი გაიგო, რომ სიმართლეს ისეთი ნივით, ქვეყანა თავსა სიმტყუნის დროს იმართლებს რითი — და იწყო ტკბილათ ქადაგება ქრისტიანობის... სიბრძნით მქექარე მისი ენა ძიობა-ერთობის ნათელს აფრქვევდა-შეგების მადლით რწმენის მსახველი, გავარდა შორად მით, ყრუ ტყეში, ლომის სახელი მისი სხმა წამლათ მხეცთა გულში იბეჭდებოდა, და მსმენელთ გუნდი მის გარშემო გაიზრდებოდა... ყველას ერთობის მახარობლის დანახვა სწყურდა, ყველას ერთ ურთის ჯინით მისი გაცნობა სურდა და ერთხელ იგი ახლო სმენად ვეფხმაც ისტუმრა. რა ნადირთ ხორცილთ საცეს არ ქნა მდიდრული სუფრა! ნახარკ-ნახარკი ჯიხვი, არჩვი ვის რაც უნდოდა — მომადრევენე ლაღსა სიტყვებს ჩქერა გაჰქონდა... მაგრამ ხომ იცი: „კატის ლხინი, თავგის ცრემლია“ ვეფხვის ნადიმით დაზიანდა ლომის მრველია. მან ხვეწნით მოძღვარს გაუგზავნა დეპუტაცია: ირემი, შველი, სხვაც მრავალი — ბევრი ნაცია; — მოთმინებისა — მოახსენეს — დაგვით დარია და აწ მოძღვარო გვიხსენ... მისგან — უჩვენეს ვეფხზე — ძილი ვერ მოგვდის, ვეღარ ვდგევართ შიშითა ფეხზე... და... აქ განაბეს იმით სული: რომ ხორცს თვის მოძმეთ ნახეს თვით უჯდა, ვინც მსაჯულათ უჩნდათ და მოწმეთ...

მადლარი თავი ჩაიქნა მოძღვარმაც მძიმეთ: — ხორცის სიმრთელეს ნუ მიჰყობით, მას, შვილნო, სძლიეთ: სიმრთელე მხოლოთ სულიერი რწმენით ეძიეთ!.. მთხოვნელთ ჭი მძიმე გააფთრებით იძუეს კული... „ხორამ“*) საყდარში ვერ დამალოს თავი ან ქული!

თარაში.

*) ხორა — ქეციანი.

ნაჩილი რედაქციას

ბ-ნო რედაქტორო!

თქვენი პატივცემული ჟურნალის მე 5-თე ნომერში მოთავსებულია წერილი ვინმე კ. ნ-ვილისა. ისა სწერს ვითომ მე ვიყო ენის მიმტან-მომტანი ბრიგადირთან და ვეწეოდე ლაქუცობას. ყოველივე ეს ჩემზე შეთხზული ცნობა სრული / სიყალბე და ცილისწამებაა. ჩემი უდანაშაულობის დასამტკიცებლათ ვიწვევ ბ-ნ. კ-ნ-ვილს სამედიატორო სასამართლოში. ჩემის მხრით მედიატორებათ ვასახელებ ა. ჩერნიშევს და დ. კარსაულიძეს. ამ წერილის გამოკვეყნებიდან ვაძლევ ერთი კვირის ფადას, რათა კ. ნ-ვილომაც დაასახელოს თავისი მედიატორეები. მედიატორეთა განაჩენი უნდა დაიბეჭდოს თქვენს პატივცემულ ჟურნალში. უკეთუ ჩემ შესახებ შეთხზულ ცილისწამებათა ავტორი კ. ნ-ვილი არ ისურვებს სამედიატორო სამართალს, უფლება მექნება ვუწოდო მას ცილისმწამებელი

ზღაღიმიერ კამახელიძე.

რჯულზე, სინდისზე და მამულზედა. ხალხიც ეშმაკს ჰგავს,— ყველამ გაიგო ფულმა ქვეყანა როგორ არია. შეიტყვეს, ვინაც ფულით ვერ ძღება, ის რომ ეშმაკის მიმდევარია...

* * *

როცა ფიქრებს თავს დაეახწევ მეცინება მე, ღმერთმანი, რომ ჩემ სატრფოს მთვარის ზურგზე დაუნიშნე პაემანი. რა მინდოდა ვგრე შორე? აქ მენახა ჩვენი ქალა... მოდუდუნე მდინარის პირს მასთან გრძნობა გამეშალა! ეჰ ფიქრებო, სულ ბავშურად რას დახტიხართ?—უნდა გკადროთ მე თქვენს ზუნტრუს ვერ ავყვები, მე მიწა მაქვს სანაგავროთ...

ინ. ტოშაძე.

ნაწყვეტები

ერტხელ, აკაკი, თმა შევევრცხლილი, მე გამოსული ვნახე სცენაზე. და, ვარდის ენით, შაირი ტუბილი მორაკრაკობდა იმის ენაზე... ის გარდიცვალა, უკვე დაგმარხეთ, შაგრამ სულ თან მდევს მისი არჩრდილი;— ალბათ გაცოცხლდა და მწარე ენით, სასაფლაოში მოკლა სიკვდილი... ასეა ყველა ხალხის ქურუმი. სიკვდილს თითონ ჰკლავს, ის კი არ ჰკვდება. აჩრდილი მისი აზრს სიკაცხლისას უფრო გარკვევით ესაუბრება.

* * *

ქვესკნელს ეშმაკმა გადხარხარა, და ქვეშეწოდომებს ასე ახარა:—
— კაცობრიობის სინდის-ნაშუსი, ფულს დავსკვენნი ცხრა ჯერ კულზედა; სიტყვის მასალად ვაქციე ფიცა

ფოტო

პოზიციადს. თქვენი ლექსი „ომში მივდივარ“, ჟრუანტელს გვგვრის. მეტადრე ის ადგილი, სადაც სწერია:

„პოზიცია მეც მსურს ვნახო
თან გავსინჯო მე შრაპნელი“...
იქ ჩემი სისხლიც დაინგრეს
შეიღებოს წითლად ველი.

პოზიციაზე, გავსლამდე რო ასეთი ხართ იქ რალა იქნებით! ახლა კი შეგვიძლია ზაგზე ვიოცნებოთ.

ბ-ნ ბეჟუჯის (განმარტება) თქვენ, მოწყალეო ხელწიფევი, იწერებით: „პირველათ ჩოხატაურის ეში ნაჩი უჩილიჩაში სტავლის ფული ში მანათი იყო, ახლა ნი მანათი გახადეს. ამას ვინ ჩივოდა ბალნებს რომ რამეს მაინც ასტაველიდენ და სულ ერთთავათ კარტს არ თამაშობდენ. ეთხოვ რედაქციას ერთი ჩამიხატოს მაგენი-ო.“

„ეშმაკის მათრახის“ რედაქცია კატეგორიულათ ეწინააღმდეგება თქვენს ცნობას კარტის თამაშის

შესახებ და მით უმეტეს სწავლის ფულის მომატების ამ საკითხთან დაკავშირებას. როგორ შეიძლება კარტის მოთამაშეს თამაშის დროს კონი შემოაკლდეს და მაშინვე სწავლის ფული მოუმატოს. სხვას რომ თავი დავანებოთ აღნიშნულ სკოლას სახელმწიფოს თავდაცვის საქმეშიაც დიდი ნამსახურობა მიუძღვის: ჩვენ დანამდვილებით ვიცით, რომ პირველ ხანებში საპრაპორშიკო ახალგაზრდობას ეკზამენის დასაქვრათ ეს პუნქტი ჰქონდა ანარჩევით. თქვენს წერილში ყველაფერს გაიგებს კაცი. ბ-ნო ბეჟუკი, მაგრამ ჩვენ ვერ გავიგეთ რა კავშირია ზემოთ აღნიშნულ სასწავლებელსა და თქვენი ურმის გატეხის შორის. ურმით ხომ არ დაგყავდათ კარტის სათამაშოთ? ჩვენის აზრით ურმის გატეხას უფრო მეტი კავშირი გზის უფარვისობასთან, ან ურმის სიძველესთან უნდა ჰქონდეს. ამგვარათ იცოდეთ, რომ საემშაკო ცნობას მეტი საბუთები და ობიექტიური სარჩული სჭირია.

(მეტი სათქმელი განგებ დავმალე, რადგან ინტერესს დაკარგავს მაშინ, თუ რომ სიტყვებში ყველა ავაგეთ და საფიქრელი ჩვენი საქმენი ასე უბრალოთ უქმად წავაგეთ). მაგრამ დღიური ნაწერი ქვემო (კარგად უსმინე, მკითხველო ჩემო), თქვენ დაგანახებს თუ რა შეცდელი და შეცთომები ახალი, ძველი, გამოვასწორე ვით ლარ-ნახაზი და გოგოები ლამაზი, ნაზი გარსა მებგვევა ვით თაფლის ფუტკარი და დრო უწყალო გამფრენი ჩქარი ქმუნვის მაგიერათ სიხარულს მომფენს, რადგან ქალები ჩემ მხარეს მოფრენს.

ერთი ღლიური

წინასიტყვაობა.

უნაკლო ხალხსა არ ქმნის ბუნება, ბევრს თვისი ხვედრი მუნ ეწუნება: ზოგს სჯის განგება, ნაკლს აძლევს ზეცა და ნუ ვიკვირდეთ, ვამბობდე მეცა, რომ კმაყოფილი არ ვიყო ხვედრით და არ მომწონდეს რაცა მხვდა ბედით. მაგრამ ზეცის შეილოს, კაცსა მიწიერს, (არ მოგახსენებთ მავნეს, ბიწიერს) მოვალეობა თავს აწევს დიდი

25 იანვარი

დღეს ქუთაისს ჩამოვედი და ბულვართან გამოვედი. გვერდში მომხვთა დიდი მუშთი, მას თან მოყვა თოვლის კუშთი, მაგრამ შიშმა ვერ შემიაპყრო (გულმაც ნაზი ცემა იწყა) მაინც გავქერ ხალხი სქელი, გოგო ენახე განზე თხელი, ზევით ეცვა კოფთა გძელი, მაგრამ არ ჩნდა კაბის წელი. იყო კოხტათ ფეხთ ჩაკმული და აზრები ზემოდ თქმთლი, გადუშალე ვეამბორე, შეურვიდი გამიციანა, ფეხს უჩქარა, სხვას გაასწრო და გზა ასე დაიწინა. არ გაწითლდა, გათამამდა და თავს არა დაიჩინა, მხოლოდ მითხრა გაბედულათ: „არ აღმოვჩნდე ფუტურისტი,“

აშკარაა მას მოსწონდა
 აფიკერი, ან ტურისტი.
 გამიხარდა. გავიცინე,
 რადგან „დუშკა“ გავიჩინე,
 (მაგრამ ვამე, ამის შემდეგ
 ღამით ველარ დავიძინე)
 და „მშვიდობით“ უთხარ როცა,
 მან ბარათი ხელში მომცა.
 ალბათ შეცდა, სხვა ვეგონე,
 ან მიცნობდა, გავეგონე,
 თორემ ასე შეხვედრისას,
 სად შეთხზავდა წერილს მისას?
 რას მეტყოდა, გადმიშლიდა,
 და ან კოცნას დამიშლიდა!..

მარტინი

ღლიური იპოვა და შეასწორა

ხუნაში.

(შემდეგი იქნება).

— შეილო! უზენაესი ყველაფერს ხედავს. გულის ზრახვა ჩვენი, არა თუ საქმენი თვალსაჩინონი, ხილულ არიან მოწყალე თვალთა მისთავის. სიქვი ყველაფერი გულ ახდილათ, დაუფარაჲად.

— მესმის, მამაო სახიერო.

— მეათე მცნების წინააღმდეგ შეგიცოდვიეს, შეილო!

— (პიანო) შემიცოდვიეს.

— შეგიწოდოს შეუფერხებლად. შეექცევე მცნებისა წილ?

— არა, მამაო.

— კურთხეულ იყავ და კვალად ერიდე ცოდვისა მას. მოგიტყუებია, შეილო, ვინმე.

— არ მახსოვს მამაო.

— გაგიცარცვავს ვინმე აშკარად.

— არა, არას დროს.

— სახელი ღვთისა გიხსენებია, შეილო, ამასა ზედა?

— მიხსენებია, თუმცა იშვიათად.

— მარხვა გაგიტეხია, შეილო?

— გამიტეხია, მაგრამ უნებლიეთ, მამაო, რას იზამ, როცა ქალაქში ლობიოს ვერა ვშოულობთ, იძულებული ვხდებით ინდოური ვჭამოთ.

— დედ-მამისთვის ვიწყენინებია როდისმე?

— არ მახსოვს.

— შექარი მოგიპარავს პატარაობისას?

— პატარაობისას? არა, არა მამაო.

— ადექ შეილო. წადი. გაკურთხოს ღმერთმა.

მ უ ს ა ი ფ ი

(სცენა ლეჩხუმის ცხოვრებიდან)

ორბელის წვერზე შეხედებიან ერთმანეთს გლეხები: ნიკოია, ივანია და გოგიელა.

გოგიელა. კაცო ლურჯ ბილეთიანები კიდევ გაყავენ ვოინშიო, მართალია?

ნიკოიე. გაიყვანებენ—მაშ?

გოგიელა. ჰო და, ქვე ვიდან დარჩება ამ ოხერ სოფელში?

ივანია. ვინ და ის, ვისაც „მოხერხება“ აქვს.

ნიკოიე. საშვალდება მართლა ბევრია: ვინც სტრაჟნიკათ შევა.

ივანია. ვინც გზების, ან ხე-ტყის სამუშაოთ გავა.

ნიკოიე. ვინც ფულს დახარჯავს, ისეც ნაშეყლებია.

გოგიელა. შენ გამოცდილი კაცი ხარ, ნიკოიე, ეგების რამე გამომირჩიო ჩემი ბოშის შესახებ; ის თუ წაიყვანეს, შიმშილით სული ამოგვხდება მე და ჩემ დედაბერს.

ნიკოიე. ქვე რა გამოცდილება გინდა; ფულია საჭირო. ფულით ყველაფერი გაკეთდება.

გოგიელა. ჩემი უბედურებაც ის არის, ღარიბი ვარ, მარა ფულიც რომ მომცა, რა ვიცი სად რა უნდა.

ნიკოიე. ჯერ წერალი და მამასახლისი უნდა დააპურო. ათი თუმანი ეყოფა თითოს. მერე ცოტა შენი უბნის პოპოშნიკსაც უნდა მისცე. რასაკურგელია სტრსეებიცუნდა მოიმაღლიერო და ორსამკ ვირეს შენი ბოში ხელუხლებელი იქნება.

გოგიელა. კაი დაგემართოს, მარა მერე?

ნიკოიე. ამასობაში ოთხას-ხუთასი მანეთი უნდა იზოგო და არიენ ასეთი კაცები, რომ ამ ფულით საქმეს გაგიკეთებენ „პრისუტსვიეში“ და შენი ბოშიც გამოძვრება.

გოგიელა. ქვე ბეჩა ნიკოიე, ანდონის მოხერხება რომ მქონდეს, მერე რალა მიჭირს;

ნიკოიე. აბა ნატვრით ეხლა „საქმეები“ არ კეთდება და რა გქნათ.

ივანია. ჩემი ბოში ილოიე ქვე შევიდა სტრაჟნიკათ და შენც შეიყვანე.

გოგიელა.

აბა იინ მიაშაგებს ჩემს ბესიკელას სტრაჟნიკობას?

ივანია. ვინ და გაყიდე ხარი, ძროხა, ცოტა ადგილსაც მოაკელი და იშონე სამას—ოთხასი მანეთი; ეს ფული მიეცი სადაც რიგია და შენი ბოში ერთ კვირაში მიიღებს სტრაჟნიკობას. ჩვენ შორის კი დარჩეს და მე შემწე ბატონები მყავდა და იმიტომ მარტო სამასი მანეთი გადამხდევინეს... მარა ისეც უნდა იცოდე, რომ შენი ბოში ერთ წელწადს სრულ ჯამაგირს ვერ მიიღებს, მარა რა უშავს ქვეყანა ფართეა და ეხლა სტრაჟნიკებსაც კაი შონის დრო აქვთ. შონაა, შონა—ბიძიავ!..

გოგიელა. ქვე ხარი, ძროხა, გასაყიდი ადგილი და სამას—ოთხასი მანეთი ფული რომ მქონდეს მერე რალა მიჭირს? მეც ვიცი, რომ შეძლებულის შვილები არხეინად დაიარებიან.

ივანია. აბა შელოცვით გინდა გადარჩეს?

ნიკოიე. გზების სამუშაოთ, ან ხე-ტყის საქრელათ რატომ არ გაუშვებ?

გოგიელა. უთუთო აქაც ფული იქნება საჭირო?

ნიკოიე. უფულოთ დღეს ფეხსაც ვერსად გაღამ ბიძიავ! მუშათ რომ გინდოდეს სადმე ჩაწერა, ამისთვის ფოდრაჟიკს უნდა მიართვა ამ თავით ხუთი თუმანი მაინც და მერე ერთი წლის განმავლობაში უჯამაგირთ უნდა იმუშაო შენის ხარჯით და ეს გარემოება შელავათს აძლევს.

გოგიელა. ჰოიდა, ბარემ ვოინში წაივდეს ის არა სჯობია? ეს, დაგელოცა ღმერთო სამართალი!

გოგიელა. ღმერთო!... როდემდის, როდემდის როდემდის და იმა დრომდე, ბატონია სანამ ფული, არ მოაწევს ის ნეტარი, გადამწყვეტი, დრო დათქმული,—სანამ ძმაო გოგიელა, ეს ცხოვრება მეტად რთული—შენებრ ბედით ჩაგრულთათვის კვლავ იქნება მწარე, კრული.

მეგრამ ესთხოვით ჩვენს მეგობრებს, ეშმაკსა და მორიელსა, რომ ვინც ლეჩხუმს უქანქარათ არ აკეთებს არაფელსა,—ერთი მოსცხოს მან მათრახს სამარცხენო ადგილ-ველსა, რომ ამათი ცოტაოდნა შევება მისცეს ლეჩხუმელსა.

პორფირი ასუჰაჰი

(დასასრული)

2 მახე.

სრული ორი საათი იყო. პორფირი სახე მკმუნვარე და ჩაფიქრებული, სახლისკენ მიდიოდა. სახლის კბეს რომ დაუახლოვდა ის ფეხის ცერებზე შედგა, სრულიათ გაუხმაურებლად ავიდა ზევით, ნელა გააღო წინა ოთახის კარი და შეუმჩვევლათ შევიდა... ოთახში არავინ იყო... მაგრამ ჩუ... მას თითქო მეორე ოთახიდან ლაპარაკი შემოესმა. პორფირიმ სული განაბა, და ყური დაუგდო. ლაპარაკი მართლაც მოისმოდა, მაგრამ ნელი, გაურკვეველი. პორფირი ჩუმის ნაბიჯით ოთახის კარებთან მიიჭრა, ჩიჩოქა, ცალი ყური ქუქრუტანას მიადო და სმენათ გადაიქცა.

— ჩემო სიცოცხლე, ჩემო ცხოვრება! აბა სად მიდინარ? ჩემს კალთაში ყოფნა მოგწყინდა? ჩემო ლამაზო, მოდი ჩემთან, მოდი! მოდი გაკოცო მოდი! აი ასე, აი ასე!..

შემოესმა პორფირის ცოლის წკრიალა ხმა. ის პირველათ ყურს არ უჯეროდა. მაგრამ სიტყვები ისე გარკვევით და მკაფიოთ მოისმოდა, რომ აშკარა იყო მისი ცოლი ვიღაცას ეაღერებოდა.

— ყველაფერი გათავდა, მიღალატა, მიღალატა! ტანჯულის ხმით გაისისინა პორფირიმ, უეჭველათ საყვარელია, საყვარელი!

საბრალო პორფირი! მის გულში სხვა გრძნობებთან ერთად შიშიც აღიძრა. მას ვერ გადაეწყვიტა შევარდნილიყო ოთახში, პირის-პირ შეხედროდა საყვარელს და გასწორებოდა მას, თუ დამალულიყო, საყვარლისთვის წასვლა ეცლია და მერჯავრი ცოლზე ამოყვარა?

— რა ვქნა?.. შევიდე? იქნებ იმ წყევლსაც აქვს იარაღი უეჭველათ ექნება!.. და მერე რომ არ მომეროდოს.. მომელას... მერე სიკვდილი... ასე უმიზნოთ, უსარგებლოთ... მაშ რა ვქნა, როგორ მოვითმინო, როცა ჩემს ცოლს ვიღაც ეაღერება?!

— ასეთ რყევაში იყო პორფირი, რომ უეცრად, მეორე ოთახიდან ფეხის ხმა შემოესმა. აშკარა იყო მიჯნურები გამოსვლას აპირებდნენ. პორფირი

მოშორდა კარებს და ციბრუტივით იწყო ოთახში ტრიალი.

— მოდიან, მოდიან! რა ვქნა სად დავიმლო? შემფოთებული იმეორებდა ის.

ჯერ მან ტახტის ქვეშ შესვლა დააპირა მაგრამ თვალი შეასწრო ტანსაცმლის შეაფის ღია კარს და იქითკენ გაექანა. ნელა გააღო, სწრაფად შევიდა შიგ და კარი წაიხურა... როგორც იყო თავისუფლათ ამოისუნთქა და სმენათ გადაიქცა. მისი შეაფში შესვლა და კარის გაღება, თითქმის ერთსა და იმავე დროს მოხდა. კარებში გამონჩდა ელო... მას გულში ჩახუტებოა თოვლივით თეთრი ციკუნია და ბავშვივით ეფერებოდა და ეაღერებოდა.

— ჩემო ფისუა, ჩემო ფისუნია! აბა სად მიხვიდოდი! განა ჩემს უბეში ყოფნა მოგწყინდა, არ გრცხვენია! ჩემო ლამაზო, ჩემო მშვენიერო!

ეაღერებოდა ელო. ციკუნიაც თითქმის გრძნობდა ამ აღერსს, გულში ჩაკვროდა და კმაყოფილების ხრუტუნით აძლედა პასუხს.

ცოლის სიტყვებმა და კატის ხრუტუნმა გამოაფხიზლა პორფირი, ყველაფერი გამოირკვა.

— ტფუ! გამოჩერებულა ჩემო თავო! კატა საყვარელში ვერ გავარჩიე? ვი სირცხვილი!.. როგორ შეგხედო ჩემს ელოს!.. ან კი როგორ გავივლე გულში მისი ღალატი? განა ანგელოზს ღალატი შეუძლია! აბა რა ადგილი აქვს გარყვნილებას მის მტრედივით შოღულუნე გულში! მისი გული წმინდაა, უმანკაა!.. გარყვნილი მე ვარ, მე სადაველი პორფირის სიამაფე დაიმსხვრა, მისი თამოყვარეობა განადგურდა. ის მხათ იყო შეაფიდან გამოვარდნილიყო, ელოს წინაშე გართობილიყო და ცრემლებით გამოეთხოვა მისგან პატივება მისი სახელის შეურაცყოფისათვის. მაფრამ სირცხვილი და მისი სასჯილო მდგომარეობა აკავებდა მას.

— მოიცა წავიდეს ჯერ ჩემი მშვენიერი ელო და მიშინ გამოვალ ამ საჯანდაბე შეაფიდან, გაივლო მან გულში... და დაიწყო მოუთმენელი ღოღინი.

მაგრამ ელო წასვლას თითქმის არ აპირებდა. ის ეაღერებოდა მის ციკუნის და თან დასვირობდა. ბოლოს გაუშვა ფისუს ხელი, კარებზე მიდგა და ქუჩაში გაიხედა, და რომ ვერავინ დაინახა თითქმის ნაღვლიანათ წარმოსთქვა:

— რათ იგვიანებს ნეტავ პორფირი?.. ხომ

გორ მოუყვებ, როგორ გამოვფინო ჩემი სისულელე ფიქრობდა ის. უნდოდა რამე მოეგონებია და მით დაეკმაყოფილებია ელო, მაგრამ გონიერება არ ემორჩილებოდა. ელო კი პირდაპირ თვალეში შესტკეპროდა და მისგან პასუხს ითხოვდა. ბოლოს როგორც იყო პორფირიმ დასძლია თავის თავს და ბავშურის გულანდილობით უამბო ელოს ყველაფერი თავიდან ბოლომდის...

— ხა, ხა, ხა, ხა! რა სასაცილოა! ქაღარის გარეგან შეგაშინა! ჩემზე იქვე დაგებადა!.. ხა, ხა ხა, ხა! ჩემი ცრუნია საყვარლათ მიიღე! მერე შიშით შუკაში შეძვერი! ხა, ხა, ხა, ხა! მე კარი დაგიკეტე! ოჰ, ღმერთო რა სასაცილოა, რა სასაცილოა, ხა, ხა, ხა, ხა! ხა, ხა, ხა, ხა!..

თითქმის ისტერიული სიცილით ხარხარებდა ელო, როცა გაიგო, თუ რაშიც იყო საქმე. ელოს თითვეული გაცინება მისი თითვეული ამოძახილი ეკლებივით ესობოდა გულზე საბრალო პორფირის. ის საშინლათ იტანჯებოდა, გრძნობდა თავის დამცირებას.

ბოლოს ელომ სიცილი შესწყვიტა, დამშვიდდა და შეურაცყოფილი ადამიანის გამომეტყველება მიიღო!..

— მაშ შენ ასეთ საძაგელ ქალად მოვლიდი? ასეთ წარმოდგენის იყავი ჩემზე! ღმერთო რა საშინელებაა! მერე რით დავიმსახურე ყოველივე ეს! ნუ თუ ჩემი წმინდა გულით, გულწრფელი სიყვარულით?! ოჰ!..

ელოს კიდევ უნდოდა რაღაც ეთქვა, მაგრამ გული აუჩუყდა და სიტყვების მაგიერ ცხარე ცრემლები გადმოეფრქვა თვალთაგან.

ელოს ცრემლებმა სრულიად მოშალა პორფირი. სიბრაღული, სიყვარული, დანაშაულობის გრძნობა და კიდევ სხვა ათასი გრძნობები ზღვის ტალღასავით აგორდა მის გულში და გადმოხეთქან ლამობდა. ის გრძნობდა თავის დანაშაულობას, გრძნობდა თუ რა სასჯელი მიაყენა თავის ახალგაზრდა ცოლს მისი წინ დაუხედაობით. მას სურდა აეხსნა ელოსთვის მისი უნებლიეთ შეცდომა და ცრემლებით გამოეთხოვა პატივება. ის წამოიჭრა ზეხზე აღელვებული, აცახცახებული, დაეარდა ელოს ფეხებთან და ვედრების ხმით მიმართა:

— ელო, ჩემო მშვენიერო, ჩემო ციო მოვლენილო, ანგელოზო!.. მაპატივე! ნუ მიწყენ! მე

სრულიად არ მინდოდა შენი შეურაცყოფა! მე თვით არ უჯეროდი ჩემს თავს. მაპატივე. გთხოვ! ნუ დამანახვებ შენს ცრემლებს თორემ ლამის მეც ავტირდე.

პორფირის ცრემლები მოერია.

ელო ყურს უგდებდა მის სიტყვებს. მას ვერ ეცნო პორფირი. მის ფეხებთან ეგლო ადამიანი— მჩვარი, რომლითაც შეგიძლია ფეხი გაიწმინდო. მან პირველათ იგძნო რაღაც გაურკვეველი ზიზღი ამ საბრალო ადამიანისადმი.

— კარგი, კარგი ეხლა გაპატივებ, მაგრამ აწი მაინც არ გაივლო გულში ასეთი აზრი ჩემზე! — თითქოს ბრძანების კილოთი ეუბნებოდა ელო.

— გმადლობ ჩემო, გვრიტო! მოგიკედეს პორფირი თუ კიდევ რამ ასეთი გაივლოს გულში! მაგრამ, მაგრამ შენც ხომ არ მიღალატებ ჩემო ანგელოზო! ხომ მუდამ გეყვარები? სხვაზე ხომ არ გამცვლი? ხომ ასე, ხომა!..

და პორფირი ყელზე მოეხვია ელოს.

— აბა რას ამბობ! კიდევ ექვი გეპარება! შენ როგორ გავცლი სხვაში! — და ცოლს ტუჩებზე მაცდურმა ღმილმა გაუბრინა, ამ ღმილში ნათლათ ამოიკითხვდა ადამიანი რაღაც საიდუმლო განხრახვას.

მოღვივნება.

მესტვიკული.

(ხონისთვის)

სალამი შენდა ეშმაკო,
სიცოცხლე მომაქვს გრძელიო...
შეხე, რა რიგათ ამღერდა
დღეს ხონში „გოლოგოთელიო“,
უაზრო, უხეშ, ბეც თავთა
ერბთაშად გადამხენელიო,
თუმც მისი მუხათ შლილობა
არ ახალია, ძველიო
მაგრამ ხომ მწყობრად თავდება
ლექსი შიარად გრძელიო!

პირველ ყოვლისა იკითხავ
ხონში თუ რამე ხთებოა, —

ნუ მკითხავ, შენი ჭირიმე,
კიტრათ არ გამოდგებაო!?
„სპირდონით“ ბევრი გაკეთდა,
ბევრს კი აწუხებს ვალიო.
მას ვინ ჩიოდა „ორმოცათ“
არ გამხთარიყო შალიო ..

ვაპრების გაუმადლობას
კოტათ დაედვა სახლგარი,
მაგრამ რა, აღარ იკითხავ?
რაც რო გვეჭირდება არ არი.
ათი შაურით გაგვიხთა
ჩამოსახრობი ბაწარი,—

ამაებს კი გაუძლებდით
რომ ანტიფერშლებს არ ვყავდეთ,
სირცხვილი, იმათ რეცეპტებს
აფთიექებში დაგყავდეთ?
თუმც სხვების მოხაზულობას
ჩვენ გამოვხატავთ დაირში;
მათი სახელი ცნობილ არს
ისედაც მოკლე შაირში.
აღბათ მათესაც იკითხავ
თავის ამაღა ბიჭითა:
კურიოზს „ალექსანდროულის“
და „ემელს“ განთქმულს ნიჭითა.
გახლავან, ისე, ერთ რიგად
შენაფიქრ, შენაღონები;
არ ვიცი ვისთვის დასჭირდათ
ამჟამად ცრემლის კონები?
იქნებ თავისას სტირიან
„ყვითელ მეგობრის“ მონები...
უაზროთ დანაბადები,
„თვალ ბედით“ შავი ყორნები!..

ექიმთა სულის კვეთებაში
ფულით გაითქვა სახელი;
უნდა ვეძიოთ რამე გზა
ჩვენ, თავად გამოსახსნელი;
თორემ სად „პოლიკარპე“ და—
ვიზიტი ერთი თუმანი?
ეჰ, რა ცუდ დროში ჩავარდა
„ჯანგელი“ „ამასთუმანი“!

მსურდა მათხოჯზე კოტა რამ
მეთქვა, რაღაცესთქვა ახალი?
რა საცოდავთ მიზობდავს
კვლავ ძველ შარა გზით მივალი...
მას გამოხატავს „ვარლამი“—ს
გადასაქმება ფულისა—
თუმც, ეს ფულები, როგორც სთქვა:
შემშრობი არის წყლულისა,
და, მასთანავე ამაო
კვლავ ძებნა დაკარგულისა.

ი. გოლგოთელი.

ქ ი ე ბ ა

აჭიკჭიკდა ისევ სტივრი
შე კი ცივი კურცხლით ესტირი
ჩვენსა ტურფა ქაღბატონებს
„კოლოკოლოთ“ და „ტუფლების
მაღალ ქუსლით ანაწონებს.

გალობს ისევ თვითონ სტივრი
და რიღასი ვიყვე მწირი,
ერთი მაინც თუ ვერ ვნახე
დადიოდეს თავის ფეხით
თავისივე ჰქონდეს სახე.

გადირია სულმთლად სტივრი
დავრბი, დამიღა პირი,
ვეძებ დას და დედას თუა
იყოს თუ გინდ ფეხშიშველი
ოღონ თავში ჰქონდეს ქკუა.

სწორედ სტივრი თუა მთვრალი
ჰა ვიპოვნე ორი ქალი,
გავიგონე ტკბილი ხმა და
მოვისმინე მწყობრი კილო
და ძველ „დღებთან“ მათი ქება
არ იქნება სათაკილო.

ყოველ-კვირეულ იუმორისტული გამოცემა

მეშმაკე

მიიღება ხელისმოწერა 1917 წლისათვის

ჟურნალის ფასი:	12 თვით	7 მ.	—
	6 თვით	4 მ.	—
	3 თვით	2 მ.	—
	1 თვით	—	70 კ.

ეშმაკის მთრახში დაიბეჭდება მხოლოდ იუმორისტული შინაარსის წერილები, ლექსები, მოთხრობები, ზღაპრები, არაკები, შარადები, გამოცანები, ნაკვესები და სხვა.

შუკნალის სამხატვრო და სალიტერატურო მხარეს განაგებს ეშმაკი, სოლო გამოცემის საქმეს კანტორა „განათლებლა“

რედაქცია სთხოვს როგორც თანამშრომლებს, ისე ხელის მომწერლებს რომ მასალები დეული ამ ადრესზე: გამოიგზავნონ Тифლისь, С. Р. Таварткиладзе, Ольгинская, 6 поч. яш. № 96.

ყოველდღიური საზოლიტიკო, საეკონომიო და სალიტერატურო გაზეთი

„საქართველო“

ყოველკვირეულ სურათებიან დამატებით ღირს:

მთელის წლით — 15 მან., ნახევარის წლით — 9 მან., ხანის თვით — 5 მან., ერთის თვით — 1 მ. 80 კაპ. ფრ. სხვით ერთი თვით გაზეთის გამოწერა არ იქნება.

წლიურ ხელის მოწერის ფასი შეიძლება ნაწილ-ნაწილად იქნას გარდახდილი შემდეგის წესით: ხელის მოწერის დროს — 7 მან.; პირველ მარტისთვის 5 მან და პირველ იანვრისათვის 3 მან. ვისაც წლიურად სურს გაზეთის გაწერა, ეს უნდა მოიხსენიოს პირველსავე ხელის მოწერის დროს. მისამართის გამოცვლისათვის ქალაქგარეთელმა ხელის მომწერმა უნდა წარმოადგინოს 50 კ. ფოსტის მარკა.

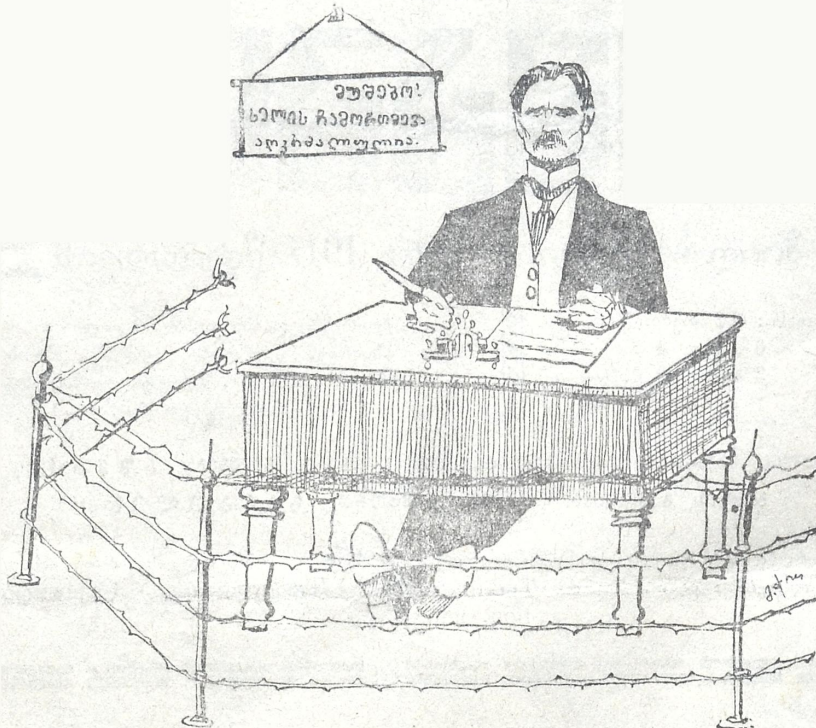
რედაქციის მისამართი: თბილისი მოსკოვის ქ. № 4. ანუ ფოსტის ყუთი № 76 (почт. ящик № 76)

რედაქტორი: ხ. შანშიაშვილი.
გამომცემელი: ამხანაგობა „საბჭოთავალო“.

კანტორა ღია: დღით — 9-ან — 3 სათამდე, საღამოს — 5-ან — 7 სათამდე.

(რკინის გზის მთავარი სახელოსნო)

დაწინაურებული

— თუ მე მუშებს არ გამოვემიჯნე, ისე რა სასარგებლო იქნება სამსახურში დაწინაურება?

ფონდი

„ემშაკის მათრახის“ რედაქციამ კიდევ მიიღო დახმარება შემდეგი პირებისაგან: ელისე და ნიკოლოზ სოლომონისძე ნოე და ილია მოისრაფეშვილებისაგან, თედორე და ნესტორ ტულუშებისაგან, სოლომონ მურვანიძე, კოსტა ურუშაძე ივ. როყვა, ლ. ცეცხლაძე, ის. კომახიძე და მიხაკო როყვამ, ათ ათი შაური სულ 6 მანეთი.

რედაქცია მათ მადლობას უცხადებს.

ჩედაქციისგან

მოვაგონებთ თვიურ ხელის მომწერლებს

შეგოიჯანო

თავის დროზე

ფული

ნისიით ჟურნალი არაეის არ გავეზენება.